

PANTALLA ALTERNATIVA

PROGRAMAT PER UNIÓ JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA

LA PROMESA

FITXA TÈCNICA:

Títol original La Promesse
Any 1996
Durada 90 min.
País Bèlgica
Director Jean-Pierre i Luc Dardenne
Guió Jean-Pierre i Luc Dardenne
Fotografia Alain Marcoen

Repartiment:
Olivier Gourmet
Assita Ouedraogo
Jérémie Rénier
Frederic Bodson
Rasmane Ouedraogo
Florian Delain
Hachemi Haddad
Alain Holtgen
Sophie Leboutte
Norbert Rutili

SINOPSI

L'Igor és un adolescent que treballa amb el seu pare en l'explotació d'una xarxa de treballadors immigrants sense papers. Una feina il·legal i poc ètica. Un tràgic accident portarà a l'Igor a enfrontar-se al seu pare, a posar en dubte els valors que tenia fins aquell moment i a prendre les seves pròpies decisions i trobar el seu camí.

Es tracta d'una història realista i amb un fort component ètic i polític, que aborda temes tan crus com la immigració il·legal i la misèria humana. Un drama social que no deixarà indiferent a ningú.

SOBRE ELS DIRECTORS

Els germans Jean-Pierre i Luc Dardenne van créixer a Seraing, una perifèria industrial belga, prop de Liège. Jean-Pierre va estudiar art dramàtic, i Luc, filosofia. Durant la dècada dels anys setanta van començar a realitzar nombroses peces documentals sobre urbanisme i altres qüestions d'interès social a la regió obrera de Wallonia. Els primers quinze anys de la seva carrera estan dedicats exclusivament al cinema documental, reivindicatiu i molt compromès socialment i políticament. L'any 1975 van fundar la productora *Dérives*. Sis anys més tard, el 1981, van fundar *Films Dérives Productions* i el 1994, *Les Films du Fleuve*, que produirà totes les seves pel·lícules a partir de *La Promesa*, i que també ha produït pel·lícules d'altres cineastes, com ara Costa-Gavras.

L'any 1987 dirigeixen *Falsch*, un primer gir cap a la ficció que seguirà amb *Je pense à vous* (1992), una producció que disposava de molts mitjans però que va resultar un fracàs estrepitos (especialment pels propis cineastes). Serà precisament amb *La Promesa* quan comencin realment la seva carrera dins del cinema de ficció. El film va obtenir un gran reconeixement per part de la crítica i va endur-se diversos premis, com l'*Espiga d'or* del Festival de Cinema de Valladolid. L'any 1999 va arribar el seu reconeixement mundial amb *Rosetta*, que va guanyar la *Palma d'Or*, i van tornar a ser premiats a Cannes l'any 2005 amb *l'Enfant* (El nen), l'any 2008 amb *El silenci de Lorna* i l'any 2011 amb *El nen de la bicicleta*. El seu darrer film és *Dos dies, una nit* (2014).

FRAGMENTS DEL DIARI DE LUC DARDENNE

Fragments extrets del diari de Luc Dardenne sobre el procés de creació de les seves pel·lícules, així com de llibres i pel·lícules importants per a ell. El va escriure entre 1991 i 2005, *La Promesa* és del 1996.

COM FER CINEMA

"Llarga conversa amb en Jean-Pierre sobre com seguirem fent les nostres pel·lícules després de la mala experiència de *Je pense à vous*. Una cosa és segura: pressupost petit i senzillesa en tot (narració, decorat, vestuari, il·luminació, equip, actors). Tenir el nostre equip, trobar actors que realment tinguin ganes de treballar amb nosaltres, que no ens bloquegin amb la seva professionalitat [...]. Contra l'afectació i el manierisme que preval: pensament pobre, simple, nu.

Estar nu, desvestir-se de tots aquests discursos, de tots aquests comentaris que diuen què és el cinema, què no ho és, què hauria de ser, etc." (25/06/1992)

ELS PERSONATGES

"Ahir a la nit, vaig acabar la segona versió de *La Promesa*. Ja sento el desig de cremar el guió a la foguera de la pel·lícula. Espero que en Jean-Pierre proporcioni nous elements al personatge del pare, que potser encara és massa abstracte." (22/08/1993)

"Estic escrivint (gairabé he acabat) la tercera versió de *La Promesa*. Molts problemes amb la imatge de la dona, a la que no hem d'encasellar en la imatge de víctima." (19/01/1994)

ELS DIÀLEGS

"No s'ha de fer dir als personatges el que no poden dir. No poden sortir de la seva situació per explicar-la amb paraules. Estan dins. És la nostra tasca donar-los paraules en les que s'escolti el silenci de les paraules que no poden dir." (3/03/1993)

EL FINAL

"Tornem a treballar en el guió de *La Promesa*. Hem de portar fins al final el que hem establert. Fins al final, arribar fins al final és l'única regla." (5/11/1994)

"Tota la pel·lícula pot ser vista com un intent d'arribar, per fi, al cara a cara." (19/1/1996)

"A totes les escenes Igor / Assita en les quals es miren, Igor sempre és el primer a abaixar la mirada. L'Igor no pot mantenir la mirada a Assita ja que pressent l'ordre moral al qual no pot respondre. Excepte a l'escena final." (10/04/1996)

Luc Dardenne, *Detrás de nuestras imágenes*, Editorial Plot, Madrid, 2006

UN ESTIU AMB MONIKA

Un film de Ingmar Bergman

FITXA TÈCNICA

Títol original: Sommarem med Monika

Any: 1953

Durada: 96 min

País: Suècia

Director: Ingmar Bergman

Guió: Ingmar Bergman (a partir de l'obra de P.A. Fogelström)

Música: Erik Nordgren

Fotografia: Gunnar Fischer

Muntatge: Tage Holmberg

Repartiment:

Harriet Andersson (Monika)

Lars Ekborg (Harry)

John Harryson (Lelle)

Dagmar Ebbesen (Tieta d'en Harry)

Naemi Briese (Mare de la Monika)

Åke Gröberg (Company de feina d'en Harry)

SINOPSI

Harry Lund, de 19 anys, treballa en un magatzem de vidre i porcellana. Prop d'allà, en un magatzem de verdures hi treballa la Monika, de 17 anys, una noia alegre i feliç. Després de conèixer en Harry en un cafè, s'enamoren.

La Monika discuteix amb el seu pare i marxa de casa. En Harry deixa la seva feina perquè es baralla amb el seu superior. Sense res que els lligui a la ciutat, agafen una petita barca que té en Harry i se'n van per passar un temps sols.

Un estiu amb Monika condensa el tres mesos d'una relació amorosa que compta amb un començament lluminós, un clímax apassionat i un final de decadència. El film, posa en joc dues formes de veure la vida i l'amor: la d'ell, que somnia a lligar-se i fer feliç a la noia amb qui està, i la d'ella, molt més fantasiosa, que concep i compara la seva existència amb els melodrames de Hollywood.

PANTALLA ALTERNATIVA

ESPECIAL HALLOWEEN!

DISSABTE
31 D'OCTUBRE
19:30h

UJAC UNIÓ JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA
PRESENTA

DEIXA'M ENTRAR

Un film de Tomas Alfredson

FITXA TÈCNICA

Títol original: Låt den rätte komma in (Let the Right One In)

Any: 2008

Duració: 110 min.

País: Suècia

Director: Tomas Alfredson

Guió: John Ajvide Lindqvist

Música: Johan Söderqvist

Fotografia: Hoyte Van Hoytema

Productora: EFTI

Gènere: Fantàstic, drama, terror, romanç.

Repartiment:

Kåre Hedebrant

Lina Leandersson

Per Ragnar

Henrik Dahl

Karin Bergquist

Peter Carlberg

Ika Nord

Mikael Rahm

Karl-Robert Lindgren

Anders T. Peedu

SINOPSI

L'Oskar és un nen de dotze anys que pateix assetjament escolar. Se sent sol fins que coneix a l'Eli, una noia de la seva edat, misteriosa, seria i molt blanca que ha vingut a viure al mateix bloc d'edificis que ell. L'arribada de la noia coincideix amb un seguit d'estranyes assassinats al barri, que crearan un clima d'incertesa.

UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

PANTALLA ALTERNATIVA

AUDITORI SANT MARTÍ
Plaça Angeleta Ferrer 2
L2 BAC DE RODA

LA CRÍTICA HA DIT...

"Bésame, monstruo. [...] Alfredson logra enaltecerla mediante una película que no es sólo buena: es única e importante, perturbadora, bellísima y brutal."

Jordi Costa, *El País*

"Bellísima parábola de vampiros/niño que hipnotizó en Nueva York durante su estreno; una de las más fascinantes revisiones de un género sediento de más y mejor sangre."

Julio Valdeón Blanco, *El Mundo*

"Nos seduce por la elegancia de su exposición: un admirable tono realista, una narración pausada, sin prisas pero sin pausas, y un humor sarcástico en sordina. [...] Cumbre entre las cumbres, la escena final desde ya un hito del género"

Jordi Batlle Caminal, *Fotogramas*

"El frío encanto de esta sorprendente historia de vampirismo le obliga a uno a presentarle lo mejor del propio cuello. [...] El desenlace es prodigioso y fascinante"

E. Rodríguez Marchante, *ABC*

"Desasosegante, alucinada, trágica y hermosa película"

Carlos Boyero, *El País*

PROPERA SESSIÓ... 13 DE NOVEMBRE!

UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

EL CINEMA D'ISAKI LACUESTA DES DE DINS

Projecció de fragments i materials de treball inèdits + diàleg amb el cineasta i la participació de Igor Szpakowski, actor del seu proper film.

BIOGRAFIA

Isaki Lacuesta (1975, Girona) ha escrit i dirigit set llargmetratges, l'últim dels quals "Murieron por encima de sus posibilidades" es va estrenar el passat 24 d'abril. Actualment està acabant la seva vuitena pel·lícula "La propera pell" (La próxima piel), codirigida amb Isa Campo, en fase de postproducció.

Entre altres premis a la seva trajectòria, ha rebut el Premi Nacional de Cinematografia de la Generalitat de Catalunya (2012), el Premi Ciutat de Barcelona (2011), el Premi Sant Jordi (2002) i el Premi Eloy de la Iglesia (2010, Festival de Màlaga).

Les seves pel·lícules s'han projectat a festivals d'arreu del món i en centres artístics tan prestigiosos com el MOMA de New York, la National Gallery de Washington (que li ha dedicat una retrospectiva completa el 2013), el Lincoln Center i l'Anthology Film Archives (New York).

També han dedicat retrospectives completes a la filmografia de Lacuesta a Itàlia (Festival dei Poppoli 2012, Florència), França (Festival de Toulouse 2012), Alemanya (Festival de Tübingen 2012) i Colòmbia (Festival Internacional de cine de Cali 2010).

Ha realitzat diversos curtmetratges i instal·lacions per a exposicions i escrit varis guions de llargmetratge. Compagina el cinema amb la docència (als Màsters de documental de la Pompeu Fabra i la Universitat Autònoma de Barcelona, entre altres) i amb la col·laboració a diversos mitjans escrivint articles sobre cinema, música i literatura.

FILMOGRAFIA

Cravan vs. Cravan (2002) / La leyenda del tiempo (2006) / Los condenados (2009) / La noche que no acaba (2010) / Los pasos dobles (2011) / El cuaderno de barro (2011) / Murieron por encima de sus posibilidades (2014) / La propera pell (codirigida amb Isa Campo, 2015)

EL CINEMA SEGONS ISAKI LACUESTA

El cine es un tejido que se dispara en múltiples direcciones; es poesía, prosa, ensayo, verso libre, crónica, autobiografía; es una sinfonía con pentagrama o free jazz y rock'n roll a las cinco de la mañana; el cine es hacerse amigo de unos campesinos del País Dogón y de un empresario suizo; el cine es no tener clase social; el cine es un trabajo en equipo que ahora también puede hacerse solo, en casa, con una camarita y un ordenador, o unas tijeras y pegando dos fotos sobre un papel; el cine es pretender escribir Anna Karenina en la montaña rusa o unos versos de Pessoa oculto entre las sábanas mientras amas; el cine es impuro y va cargado de infinitas partículas como el agua de manantial: es la real encarnación de la anarquía; el cine es aprender a nadar cada noche en un mar nuevo.

Extret d'una publicació del 2 de gener de 2012 al seu bloc lacriticaespectacular.blogspot.com.es

FRAGMENT EXTRET DE *LEYENDAS DE LO COTIDIANO: ENTREVISTA CON ISAKI LACUESTA*

Cuando se habla de tu obra, se menciona siempre la búsqueda de mitos y leyendas. Incluso se te define, paradójicamente, como un «documentalista de la leyenda».

Dicha interpretación, que vista retrospectivamente tiene cierto sentido, ha eclipsado o camuflado en cierta manera la parte más vital de mi cine. *La leyenda del tiempo*, por ejemplo, se puede ver como una película sobre el mito de Camarón —que sirve en todo caso como sonda—, pero sobre todo habla de gente muy concreta y real; lo que de verdad importa es lo que está ocurriendo aquí y ahora con Makiko y los chavales. En *Los condenados* sucede tal vez lo contrario: son sus personajes los que imprimen la leyenda, aunque se narre lo que realmente pasó, al igual que ocurre en *La noche que no acaba* o en *Cravan vs Cravan*. En realidad, se trata de planos simultáneos: estamos contando cuáles son los mecanismos mediante los que se construye una leyenda y, al mismo tiempo, cuál es el suceso histórico que subyace. En *La noche que no acaba* se narra cómo es la vida cotidiana de los camareros, por ejemplo, al tiempo que se teje la construcción de la fábula; lo que de verdad me interesa es ambas cosas puestas en conexión.

Es bastante sorprendente la forma en que tu primera película, *Cravan vs Cravan*, ha condicionado la forma de considerar todo tu cine.

Si *Cravan* no la hubiera precedido, sin duda, *La leyenda del tiempo* no se vería como una película sobre fantasmas. O si hubiera empezado por *Los condenados*, que es una película que ha quedado algo más olvidada...

Claro, porque *Los condenados* no «encaja». Y en el caso de *Los pasos dobles*, nada de lo que había leído sobre ella me había preparado en absoluto para lo que vi, ya que volvían a contarla como una película sobre un fantasma (Augiéras).

Sobre *Los condenados* se escribió: «la película tiene mucho de documental que no alcanza a ser ficción», lo que nunca se hubiera dicho si no se supiera de dónde venía yo. En todo caso se habría dicho, sencillamente, que era una ficción pésima.

Users, Ana. "Leyendas de lo cotidiano: entrevista con Isaki Lacuesta". *Minerva: revista del círculo de Bellas Artes* 22 (2014)

PROPERA PROJECCIÓ #PANTALLAALTERNATIVA DIVENDRES 26 DE JUNY!

PANTALLA ALTERNATIVA

UJAC UNIÓN JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA
PRESENTA

LA SOLITUD DEL CORREDOR DE FONTS

Un film de Tony Richardson

FITXA TÈCNICA

Títol original: The Loneliness of the Long Distance Runner

Any: 1962

Durada: 104 min.

País: Regne Unit

Director: Tony Richardson

Guió: Alan Sillitoe (Autor del llibre)

Música: John Addison

Fotografia: Walter Lassaly

Repartiment:

Michael Redgrave (Ruxton Towers)

Tom Courtenay (Collin Smith)

Avis Bunnage (Mrs. Smith)

Alec McCowen (Brown)

James Bolam (Mike)

Joe Robinson (Roach)

Dervis Ward (Detective)

Topsy Jane (Audrey)

Julia Foster (Gladys)

John Brooking (Green)

SINOPSI

Colin Smith és un noi de classe treballadora que viu a Anglaterra, a la ciutat de Nottingham, amb la seva mare, la parella d'ella i els seus germans. Un dia comet un robatori en un forn de pa i acaba reclús en un reformatori. Allà, el noi descobreix la seva passió per córrer i, gràcies als bons resultats, els seus supervisors cada vegada li van deixant més llibertats perquè s'entreni. Durant aquestes sortides, enmig de la solitud del córrer, reflexiona sobre la seva vida d'abans.

Aquesta pel·lícula es va rodar a Anglaterra a principis dels anys seixanta i s'inscriu dins del moviment "Cinema lliure" (Free Cinema). Era un cinema que es rodava amb baix pressupost, on es tractaven molts temes socials i es filmava d'una forma molt real i propera l'estil de vida d'aquella època, sobretot la de les classes socials més desfavorides.

FRAGMENT EXTRET DE LA NOVELA 'LA SOLITUD DEL CORREDOR DE FONTS', D'ALAN SILLITOE:

"Després va girar i va entrar en un sortint d'arbres i matolls on ja no el vaig poder veure, ni podia veure ningú, i aleshores vaig conèixer la solitud que sent un corredor de fons quan corre a través del camp i em vaig adonar que pel que a mi es referia aquesta sensació era l'únic honest i verdader que hi ha en aquest món, i vaig comprendre que mai canviaria, sense que tingués cap importància el que sentia en alguns moments estranys, i sense importar tampoc el que em diguessin els altres."

Sillitoe, Alan. (1959) The Loneliness of the Long Distance Runner. Barcelona: Editorial Bruguera, S.A.

SOBRE EL FREE CINEMA

El febrer de 1956, al National Film Theatre de Londres, quatre realitzadors presenten els seus curtmetratges: O Dreamland (1953), de Lindsay Anderson, Together (1956) de Lorenza Mazetti, i Momma Don't Allow (1956) de Tony Richardson i Karol Reisz.

Així ho explica Karol Reisz:

"Allà estàvem, tres cineastes amateurs amb les seves pel·lícules sota al braç i sense cap espai on exhibir-les. Érem amics i teníem coses en comú. Per exemple, Lindsay i jo havíem treballat junts a la revista 'Sequence', que es posicionava d'una manera molt determinada sobre el cinema. La idea de Lindsay va ser: «Mostrarem aquestes coses, busquem un nom, i escrivim un manifest per cridar l'atenció de la premsa...». Les ganes de canvi al cinema anglès eren tan grans que la sessió va tenir un gran impacte. En relació al que teníem en comú, creïem que les pel·lícules havien d'estar signades, és a dir, havien de tenir un punt de vista, no ser documentals objectius o pel·lícules d'estudi o fórmula. També creïem que el cinema britànic havia estat massa lent a l'hora de mostrar els grans canvis socials que s'havien produït després de la guerra, després del govern laborista. Ho havia ignorat tot. Aquests dos punts eren fonamentals: en primer lloc, volíem fer pel·lícules als carrers i, en segon lloc, les volíem amb signatura."

Al manifest de la primera projecció exposaven:

"Aquestes pel·lícules no es van rodar a la vegada, ni es van fer amb la idea de projectar-les juntes. Però una vegada reunides, vàrem veure que tenien una actitud comuna. Implícita en aquesta actitud hi havia una creença en la llibertat, en la importància de la gent i de la vida quotidiana. Com a cineastes, creïem que una pel·lícula mai no és massa personal."

PROPERA PROJECCIÓ #PANTALLAALTERNATIVA DIVENDRES 10 DE JULIOL:

Un estiu amb Monika, d'Ingmar Bergman (Suècia, 1953)

UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

PANTALLA ALTERNATIVA

CICLE DE CINEMA D'AUTOR

PROGRAMAT PER
UNIÓ JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA

PARANOID PARK

FITXA TÈCNICA:

Títol original Paranoid Park

Any 2007

Durada 85 min.

País França / Estats Units

Director Gus Van Sant

Guió Gus Van Sant

Fotografia Chris Doyle, Kathy Li

Repartiment:

Gabe Nevins: Alex

Jake Miller: Jared

Taylor Momsen: Jéniffer

Lauren McKinney: Macy

Olivier Garnier: Cal

Scott Green: Scratch

Winfield Henry Jackson: Christian

Dillon Hines: Henry

Christopher Doyle: Oncle de Tommy

Grace Carter: Mare d'Alex

Jay Small Williamson: Pare d'Alex

SOBRE LA PEL·LÍCULA

L'Alex és un adolescent que freqüenta Paranoid Park, un dels skateparks, amb més mala reputació de Portland. Als voltants del parc es comet un assassinat que portarà la policia a investigar els estudiants del seu institut.

Paranoid Park és una pel·lícula molt especial. I ho és tant per la manera com Gus Van Sant construeix la narració, com, sobretot, pels recursos expressius i les tries cinematogràfiques amb què configura l'estat emocional del seu protagonista. De fet, *Paranoid Park* és una pel·lícula interior: més que no pas explicar la història d'un esdeveniment, "dóna a veure" els pensaments i emocions de l'Alex.

SOBRE EL DIRECTOR

La trajectòria de Gus Van Sant (Louisville, Estats Units, 1952) és una de les més heterogènies del cinema nord-americà contemporani. Des de ben petit es va interessar per la pintura i pel cinema, rodant en Súper-8 diversos curtmetratges. Un curs d'introducció al cinema impartit per directors d'avantguarda com Jonas Mekas i Andy Warhol el va fer acabar de decantar-se pel cinema com a eina d'expressió.

Mala Noche (1985), el seu primer llargmetratge –que va haver d'autofinçar– ja anticipa l'atenció que el cinema de Van Sant posarà en els personatges joves i marginals, que més tard reforçarà *Drugstore Cowboy* (1989), la seva consagració internacional. *El meu Idaho privat* (My Own Private Idaho, 1991), un drama sobre l'amistat i la manca de recolzament familiar, acaba de situar Gus Van Sant en una posició estranya dins el cinema nord-americà, mantenint un difícil i a voltes incomprensible equilibri entre el cinema comercial i l'underground.

Algunes de les seves altres pel·lícules més notables, a banda de *Paranoid Park*, són *Gerry* (2002), *Elephant* (2003), *Mi nombre es Harvey Milk* (2008) i *Restless* (2011).

ENTREVISTA AL DIRECTOR

Paranoid Park es basa en una novel·la escrita per Blake Nelson, natiu de Portland i especialitzat en literatura per a joves. Com la va descobrir?

En un primer moment m'havia interessat una altra novel·la de Blake, *Rock Star Superstar*. L'hi vaig comentar i en lloc d'aquesta em va fer arribar un últim esborrany de *Paranoid Park*. Aquí vaig decidir filmar aquesta, en lloc de l'altra.

Què va ser el que el va atreure de la novel·la?

Diverses coses. Que transcorregués a Portland, que és la meua ciutat natal i on vaig filmar les meves primeres pel·lícules. Que el protagonista fos amateur, la qual cosa ho convertia d'alguna manera en un marginal, pel que fa als professionals del skate. També em va interessar la circumstància que la novel·la descriu, particularment sufocant.

Els nois marginals són tot un tema per a vostè, no?

És veritat que la majoria de les meves pel·lícules estan protagonitzades per nois així, però el que més m'interessa són les seves famílies. Resulta que sóc fill únic, i sempre em van atreure les famílies amb molts fills. De fet, solia integrar-me, a les dels meus amics. I per això en les meves pel·lícules apareixen famílies temporals, integrades per nois que estan com perduts.

El lloc on el qual transcorre la pel·lícula existeix?

Hi ha un lloc de patinatge a Portland al que els skaters li diuen Paranoid Park, per la seva perillositat. Blake va usar aquest nom, però el lloc on la història està situada és un altre. Es diu Burnside Skatepark i ho van aixecar els propis skaters al començament dels '90, de manera il·legal. És un dels llocs de skate més famosos del món. El més famós, potser.

La pel·lícula està situada en un suburbi, com moltes d'altres de les seves obres. Quina classe de connexió té vostè amb els suburbis?

Vaig créixer en un suburbi. Actualment visc molt prop del lloc on transcorre la pel·lícula. En els meus començaments, tots els meus guions tenien com a fons els suburbis. Sempre em van agradar els relats que tenen lloc en aquestes zones. En les meves pel·lícules més recents vaig tractar de tornar al suburbi. Em refereixo a *Elephant*, *Paranoid Park* i fins i tot *Gerry*, que si bé transcorria en el desert, estava protagonitzada per nois suburbans.

L'estructura narrativa de la pel·lícula és molt diferent de la de la novel·la.

Sí, en termes d'estructura em vaig concedir una llibertat absoluta. Vaig anar i venir dins del relat, sense seguir una línia.

La música hi té un paper molt important. Com la va plantejar?

És curiós, perquè molta de la música la vam va d'escoltar a iTunes, mentre editàvem. El meu assistent d'edició és una espècie de musicòleg amateur, així que escoltem piles de coses del seu catàleg personal, que no s'acaba mai. De sobte estàvem escoltant un *shuffle*, i jo veia que encaixava molt bé en una determinada escena. Llavors simplement ho incloïem.

Què el va portar a rodar fragments en Super 8?

Moltes pel·lícules amateurs sobre skates es van filmar en Super 8 o vídeo, per la senzilla raó que si vas a fer-ho muntat damunt d'un skate, és més senzill carregar una d'aquestes càmeres que una més gran. Com per a la pel·lícula vam utilitzar alguns d'aquests materials d'arxiu, llavors vam decidir filmar més fragments en Super 8. La resta és 35 mm.

Crida l'atenció que hagi triat com a director de fotografia a Chris Doyle, conegut sobretot pels seus treballs al costat de Wong Kar Wai. En les seves pel·lícules anteriors vostè havia treballat amb Harris Savides.

Jo ja havia tingut a Chris com a director de fotografia, quan vam fer el remake de *Psicosi*. Però allà es tractava de copiar pla a pla l'original, així que no va tenir ocasió de deixar-se anar. Quan estava preparant *Paranoid Park* em vaig enrecordar de *Fallen Angels*, de Wong Kar Wai, que és una pel·lícula que m'agrada molt, i on Chris va usar molt els grans angulars. Com els skaters utilitzen molt els grans angulars quan filmen (per una raó pràctica, perquè així poden seguir millor l'acció), li vaig demanar a en Chris que tractés d'imitar això. Però resulta que ell té aversió a repetir-se, per la qual cosa es va negar rotundament a fer alguna cosa que pogués semblar-se a *Fallen Angels*. Així que vam canviar d'idea, i vam decidir deixar-nos portar pel que la història ens demanés. Utilitzant càmera en mà per a algunes preses, tripode per a unes altres, ralents en ocasions i estils visuals molt diversos.

Entrevista de Gilbert Adams a Gus Van Sant, publicada a Pàgina 12 el 24 d'agost de 2008.

PANTALLA ALTERNATIVA

DIVENDRES
13 DE NOVEMBRE
19:30h

UJAC UNIÓ JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA
PRESENTA

LE HAVRE

Un film de Aki Kaurismäki

FITXA TÈCNICA

Títol original: Le Havre

Any: 2011

Duració: 93 minuts

Director: Aki Kaurismäki

Guió: Aki Kaurismäki

Fotografia: Timo Salminen

Repartiment:

André Wilms

Elina Salo

Kati Outinen

Jean-Pierre Léaud

Jean-Pierre Darroussin

Evelyne Didil

Blondin Miguel

Productora: Coproducció Finlàndia-França-Alemanya;

Janus Films / Pandora Filmproduktin /

Pyramide Productions / Sputnik

Gènere: Comèdia dramàtica, Immigració.

SINOPSI

En Marcel Marx, un famós escriptor bohemí, s'exilia voluntàriament i s'estableix a la ciutat de Le Havre (França), on viu treballant com a neteja botes per sentir-se més a prop de la gent. Després de renunciar a les seves ambicions literàries, duu una vida més o menys confortable i plàcida fins que el destí fa que es creui en el seu camí un nen immigrant. Aquesta trobada el portarà a lluitar contra els durs mecanismes de l'Estat mitjançant l'optimisme i amb la incondicional solidaritat dels seus veïns del barri.

f UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

PANTALLA ALTERNATIVA

AUDITORI SANT MARTÍ
Plaça Angeleta Ferrer 2
L2 BAC DE RODA

LA CRÍTICA HA DIT...

"Una forta abraçada a aquells que es troben sense arrels.... "Le Havre" els ofereix a ells i als espectadors un port encantat en la tempesta, un refugi cinematogràfic de la vida real."

Kirk Honeycutt, The Hollywood Reporter

"Kaurismäki regala una altra de les seves divertidíssimes disseccions del fred. (...) Un conte moral sense moral, una fàbula sense moralisme, un lúcid al·legat contra la hipocresia sense al·legat i sense hipocresia. (...) Tan brillant com genial"

Luis Martínez, El mundo

"Un encant i una gràcia notables. (...) El temps se't fa molt curt i abandones la sala amb una agraït somriure"

Carlos Boyero, El País

"A Le Havre del que es tracta és d'invocar l'heroïsmes anti-èpic d'un grup d'amics units en una batalla justa. Sense lloc per a la rancúnia o la maldat només poden quedar els miracles i la victòria. [...] Delicada i colorista, Le Havre s'erigeix en portaveu d'un cinema que no defuig la seva responsabilitat vers la realitat. Un cinema necessari que Kaurismäki dignifica des de fa ja quasi tres dècades".

Manu Yáñez, Fotogramas

PROPERA SESSIÓ... 11 DE DESEMBRE!

f UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

PANTALLA ALTERNATIVA

DIVENDRES
22 DE GENER
19:30h

UJAC UNIÓ JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA
PRESENTA

MALA SANG

Un film de Leos Carax

FITXA TÈCNICA

Títol original: Mauvas sang

Any: 1986

Duració: 119 minuts

Director: Leos Carax

Guió: Leos Carax

Fotografia: Jean-Yves Escoffier

Productora: Les Films Plain Chant/ Soprofilms/ FR3

Productions/ UNITE 3/ CNC/ Sofima

Gènere: Drama romàntic, cinema experimental

Repartiment:

Denis Lavant

Michel Piccoli

Juliette Binoche

Serge Reggiani

Julie Delpy

Hans Meyer

Hugo Pratt

Carroll Brooks

SINOPSI

Paris, en un futur proper. En Marc i en Hans son dos lladres que deuen diners a una intransigent dona americana que els dóna dues setmanes per a pagar. Per aconseguir pagar-li, planegen robar i vendre un medicament per curar un virus semblant al de la SIDA, però necessiten un còmplice. Recluten l'Àlex, un jove rebel que acaba de trencar la relació amb la seva xicota de 16 anys.

La pel·lícula, que compta amb una de les escenes més iconogràfiques del cinema dels anys 80 amb música de David Bowie, és ahora una història d'amor on es barregen la solitud, la por, la traïció, l'amistat i la mort.

f UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

PANTALLA ALTERNATIVA

AUDITORI SANT MARTÍ
Plaça Angeleta Ferrer 2
L2 BAC DE RODA

LA CRÍTICA HA DIT...

"En aquest, el seu segon llargmetratge, el senyor Carax supera totes les expectatives com "l'hereu natural de Jean-Luc Godard", mostrant un gust pels ambients undergrounds, amb una mirada inventiva i certa tolerància pel tedi".

New York Times, Walter Goodman

"El *K.O.* final d'un cop de puny cinematogràfic brillant, la continuació del sorprenent debut de Leos Carax, *Noi coneix noia* (1984), prova que aquest *enfant terrible* no ha sigut un *one-hit wonder*".

Time Out, David Fear

"La segona part de la trilogia d'Àlex (també el nom del protagonista a *Noi coneix noia* i *Els amants del Pont-Neuf*) és una reflexió sobre la passió on són més importants les imatges que els diàlegs. Imatges tan potents com el meravellós pla que tanca la pel·lícula, una metàfora dels desitjos de llibertat dels protagonistes."

RTVE, Gorka Zubizarreta

PROPERA SESSIÓ... 26 DE FEBRER!

f UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

PANTALLA ALTERNATIVA

DIVENDRES
11 DE MARÇ
19:30h

UJAC UNIÓ JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA
PRESENTA

AMB LA PRESENCIA
DEL DIRECTOR!

SOBRE LA MARXA

Un film de Jordi Morató

FITXA TÈCNICA

Director: Jordi Morató

Guió: Jordi Morató

Idea original: Jordi Morató, Laia Ribas, Charly Torredadella

Script Editors: Isaki Lacuesta, Gonzalo de Lucas, Elías León Siminiani

Producció executiva: Isa Campo, Isaki Lacuesta, Jordi Morató

Producció delegada UPF: Gonzalo de Lucas, Aitor Martos

Direcció de fotografia: Jordi Morató, Laia Ribas

Muntatge: Jordi Morató, Laia Ribas

So directe: Jordi Morató, Laia Ribas

Música original: Charly Torredadella

Intèrprets:

Josep Pujiula ("Garrell")

Aleix Oliveras

Ricard Ayats

Evo Pujiula

País: Espanya

Any: 2014

Duració: 77 min

Idioma: Català

SINOPSI

En Garrell construeix grans edificacions dins d'un bosc molt proper a una autopista. Per diferents circumstàncies, al llarg de vint anys ha hagut d'anar destruint i reconstruint el seu món fantàstic. A partir de les seves filmacions -peculiars remakes de Tarzan grabats juntament amb un jove de 14 anys, i també d'algunes imatges d'una historiadora de l'art americana, i d'alguns plans filmats en l'actualitat-, descobrim la història de les seves construccions i coneixem en Garrell, o el "Tarzan de la Jungla", un personatge fascinant que durant 77 minuts ens fa viure intensament el seu món.

f UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

PANTALLA ALTERNATIVA

AUDITORI SANT MARTÍ
Plaça Angeleta Ferrer 2
L2 BAC DE RODA

SOBRE LA PEL·LÍCULA S'HA DIT...

"Un documental èpic sobre el vici de divertir (...) La pel·lícula més bella vista al festival s'atreveix a postular sobre el sentit últim de l'existència: jugar sense parar."

Jorge Mauro de Pedro, La Vanguardia

"La pel·lícula és, i això és l'important, la puntual reformulació de cada un dels codis que configuren això anomenat cinema: la ficció, el documental, la transformació i degradació de la realitat, la memòria i l'oblit."

Luís Martínez, El Mundo

"És captivadora, encantadora, tràgica de vegades i en última instància, una història que un ha de veure per creure (...) una de les pel·lícules més encantadores de l'any fins ara."

CJ Prince, Way to Indie

"Sobre la Marxa és un acte d'amor, de fe, el degut reconeixement en una batalla sense esperança però que no està disposada a rendir-se davant l'adveniment de la modernitat (...) Una obra captivadora i combatiu, sincera i esquerra com el seu protagonista inefable."

Raffaele Meala, Quinlan Revista di Critica Cinematografica, Itàlia

f UJAC

@ujac_bcn

@ujac_bcn

UJAC UNIÓ JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA
PRESENTA

LA PROPERA PELL

Un film d'Isaki Lacuesta i Isa Campo

2016, 103 min

FITXA TÈCNICA

Direcció: Isaki Lacuesta, Isa Campo

Guió: Isa Campo, Isaki Lacuesta, Fran Araújo

Direcció de fotografia: Diego Dussuel

Direcció de so: Amanda Villaveja

Direcció d'art: Roger Ballés

Muntatge: Domi Parra

Música: Gerard Gil

Productora: Corte y confección de películas / La Termita Films / Sentido Films (Espanya) / Bord Cadre Films (Suïssa)

Repartiment:

Àlex Monner

Emma Suárez

Sergi López

Bruno Todeschini

Igor Szpakowski

Sílvia Bel

Greta Fernández

Mikel Iglesias

SINOPSI

Un adolescent desaparegut torna després de vuit anys, quan tots el creien mort, i s'incorpora a la vida familiar, amb la seva mare i el seu oncle, marcada pel misteri de la seva desaparició. Poc a poc sorgirà el dubte de si realment es tracta d'un nen desaparegut o d'un impostor.

PREMIS I FESTIVALS

Festival de Màlaga (2016): Millor Direcció, Millor Actriu (Emma Suárez), Millor Guió, Premi Especial del Jurat, Premi de la Crítica i Premi del Jurat Jove
Premi Goya a la Millor Actriu de Repartiment (Emma Suárez)
Premi Gaudí a la Millor Pel·lícula, Guió i Actriu (Emma Suárez)

REFLEXIONS D'ISAKI LACUESTA I ISA CAMPO

IC: "El proyecto arranca en 2004; de hecho, este fue el primer guión que escribimos juntos. Aquel año aparecieron varias noticias en los periódicos relacionadas con gente que había desaparecido y, tras unos años perdida, había vuelto. Algunos resultaron impostores y otros no. Ese fue el detonante de nuestra historia que, por otra parte, no guarda ningún parecido con las historias reales."

IL: "Nos parecía que contenía todos los elementos que nos interesaban para hablar de otros temas. La situación de la reaparición nos atraía mucho, aunque, curiosamente, hemos terminado dejando de lado los aspectos más arquetípicos relacionados con ese punto de partida, como pueden ser la impostura o el tema del doble, a favor de otros que han ido cogiendo más peso como la familia y las relaciones entre sus miembros, la paternidad/maternidad o la ausencia del padre."

IC: "Para nosotros era clave filmar una película de frontera en la que los idiomas se trataran de manera natural e influyeran en la evolución de los personajes y en su psicología. Por ejemplo, Gabriel (Àlex Monner) empieza hablando catalán con un fuerte acento francés que poco a poco va perdiendo. Digamos que los personajes tienen asignada una lengua que cambia a la del interlocutor para implicarse emocionalmente."

IL: "Nos interesaba que la película estuviese ambientada en un pueblo, en un lugar cerrado, porque cuando vas a una ciudad hay mucha más gente que no te conoce y puedes comenzar prácticamente desde cero, pero en un pueblo así, ya puedes haber ganado el Nobel que seguirás siendo el hijo de fulanita."

IL: "Toda la parte de ensayos previos, de trabajo de mesa, de ir a la localización, fue clave. Primero ensayamos durante varias semanas en Barcelona, hacíamos sesiones de cuatro, sesiones de dos, en función de los actores con los que podíamos contar. Después nos encerramos en el hotel, primero con algunos actores y luego con todos y aunque el guión, por su estructura, era bastante cerrado, nos encontramos con esos hallazgos que sólo te dan los actores, como cuál es la mejor palabra para decir en un contexto determinado. Ellos piensan mucho más en su propio personaje que tú, y cuando te dicen aquello de "yo esta palabra no la diría porque creo que no corresponde", aunque tú puedas no estar de acuerdo, el noventa por ciento de las veces tienen razón. [...] Todo esto permitió que todos los actores, de generaciones muy diferentes, estuvieran al mismo nivel. Además, tuvieron una implicación enorme, estuvieron presentes durante todo el rodaje, cosa que no es nada habitual, lo que nos permitió planificar el rodaje en función de la climatología."

IL: "Lo que más me ha sorprendido es el tema de la ausencia del padre, que parece estar presente en toda la filmografía. En *Los condenados* era el tema central, en *Los pasos dobles* es fundamental, en *La leyenda del tiempo* también, está en un cortometraje que se llama *Herencia*... Y es algo totalmente inconsciente, no sabría explicar por qué es algo recurrente, son cosas de las que te das cuenta después. Pienso que, cuando se habla de recorridos, puede que no sean tanto temáticos, como que hagan referencia a pequeñas maneras de trabajar, a pequeños hilos técnicos. Por ejemplo, soy consciente de que cuando empecé a rodar había cosas que no sabía hacer. Una, en concreto, era medir el tempo interno del plano, saber montar rodando. Yo hacía las películas en montaje. Me decía "no sé rodar, pero montando me apañó". En ese sentido he notado una mejora: *Murieron por encima de sus posibilidades* (2014) podrá gustar más o menos pero creo que, objetivamente, estoy rodando mejor que hace diez años. Y aquí igual. Hay mayor dominio del tempo interno del plano, se ve que no hay planos recurso, que no te buscas salidas..."

Entrevista a Isaki Lacuesta i Isa Campo per Enric Alberó a Caimán Cuadernos de Cine nº53

PANTALLA ALTERNATIVA

DISSABTE
18 DE MARÇ
18:00h

CALÀBRIA 66
L1 ROCAFORT
L3 POBLE SEC

UJAC UNIÓ JOVE ALTERNATIVA CINEMÀTICA
PRESENTA

ANTOINE ET COLETTE

Un film de François Truffaut

1962, 29 min

Guió: François Truffaut

Producció: Pierre Roustang / Ulysse Production

Muntatge: Claudine Bouche

Fotografia: Raoul Coutard

Música: George Delerue

Script: Suzanne Schiffman

Fotografia fixa: Henri Cartier-Bresson

Repartiment: Jean-Pierre Léaud, Marie-France Pisier, Rosy Varte, François Darbon, Patrick Auffay.

SINOPSI

L'Antoine Doinel, protagonista d'*Els 400 cops*, té 17 anys, viu a París i treballa en una fàbrica de discos. En un concert de Beethoven, veu la jove Colette entre el públic i s'enamora. Es coneixen, passegen, van al cinema, intercanvien discos i llibres, van a conferències de música, parlen de l'estereofonia prenent cafè... René, el seu amic d'infància, comparteix les aventures i desventures amoroses.

LA RECONQUISTA

Un film de Jonás Trueba

2016, 108 min

Guió: Jonás Trueba

Producció: Javier Lafuente / Los Ilusos Films

Muntatge: Marta Velasco

Fotografia: Santiago Racaj

Art: Miguel Ángel Rebollo

Vestuari: Laura Renau

Cançons: Rafael Berrio

Repartiment: Francesco Carril, Itsaso Arana, Candela Recio, Pablo Hoyos, Aura Garrido.

SINOPSI

Manuela i Olmo es retroben en un futur que s'han promès quinze anys abans, quan eren adolescents i vivien el seu primer amor. A partir d'aquesta premissa romàntica, *La reconquista* és en realitat una pel·lícula a la recerca del temps; o sobre la consciència del temps; del temps perdut i del temps recuperat; sobre el que recordem de nosaltres mateixos i sobre el que no recordem; sobre les paraules, els gestos i els sentiments als que seguim guardant fidelitat, perquè ens defineixen i ens interpel·len en el present, el passat i el futur.

REFLEXIONS DE FRANÇOIS TRUFFAUT

"*Antoine et Colette* em va donar l'oportunitat de fer un projecte que jo no m'hauria atrevit a posar en marxa: una petita continuació de la meua primera pel·lícula *Els 400 cops*, on retrobem el jove Antoine Doinel tres anys més tard, durant la seva primera història sentimental."

Entrevista recollida a François Truffaut par François Truffaut

REFLEXIONS DE JONÁS TRUEBA

"En lo que respecta al color la pel·lícula se estructura en tres parts. Primero una noche donde nos permitimos una contaminación cromática brutal: hay muchos colores, incluso algunos que son feos y locos, y se mezclan de formas extrañas. Luego una especie de interludio, que es cuando Olmo llega a casa, donde nos parecía que era bonito darle un descanso al color, y por eso está construida a base de blancos. Y finalmente la parte del pasado, en la que intentamos recuperar un poco una sensación de luz y color que yo asocio a las películas de los noventa, o de cómo las recordamos."

"Siempre digo que el sonido es puro cine, más que la imagen. Por tanto hay que trabajarlo mucho, pero no para hacer un sonido realista, sino para hacer un sonido cinematográfico."

"Los tiempos de la película no tienen por qué ser los de la vida, y en este sentido creo que esta es la película más cinematográfica que he hecho, o por lo menos la que confía más en el hecho cinematográfico como un hecho que es real, que es puro, que es vital e incluso superior a la propia vida. O sea, que no se trata de ceñirse a contar una historia con medios cinematográficos, sino de crear algo eminentemente cinematográfico."

"Siempre he pensado que esta película iba a ser una apuesta por el espectador en el sentido de pedirle varias veces que renovase su relación con la película que estaba viendo, aun sabiendo que esto era mucho pedir quizá, pero me parecía que era interesante pedírselo a la gente. De hecho, para mí esta era la gran emoción de hacer esta película. No es sólo que cambiemos de tiempo, es que la película cambia en muchos sentidos."

Entrevista a Jonás Trueba per Miguel Faus a Jot Down

PROJECCIONS DELS MOVING CINEMA YOUNG PROGRAMMERS

BARCELONA

Calàbria 66 / Auditori Sant Martí

18 de març a les 18h

Antoine et Colette
François Truffaut

La reconquista
Jonás Trueba

19 de maig a les 18h

La promesa
Jean-Pierre i Luc Dardenne

La propera pell
Isaki Lacuesta i Isa Campo

LISBOA

Cinemateca Portuguesa

22 d'abril

Els 400 cops
François Truffaut

Ser i tenir
Nicolas Philibert

29 d'abril

El lloc de treball
Ermanno Olmi

La promesa
Jean-Pierre i Luc Dardenne

VILNIUS

Cinema Skalvija

11 de març

El lloc de treball
Ermanno Olmi

La promesa
Jean-Pierre i Luc Dardenne

12 de març

Els 400 cops
François Truffaut

Ser i tenir
Nicolas Philibert